

Arrest

nr. 290 424 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. REYNAERT
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. REYNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2023 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene word gehoord door de PZ SINT-NIKLAAS op 30 januari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats : /

nationaliteit : Oezbekistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30 januari 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene werd aangetroffen bij een controle van de RVA op een bouwwerf. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (PV zal worden opgesteld door de RVA).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds december 2022 in België verblijft om te werken voor een Poolse firma.

Betrokkene verklaart dat hij noch in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Hij weet niet waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België, noch familie in België. Het gezin van betrokkene woont in zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oezbekistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van artikelen 1 en 74/11 §1 Verblijfswet.
- Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van het materiële en formele motiveringsbeginsel.
- Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 § 1 Verblijfswet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Dit wetsartikel stelt dus expliciet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Deze zienswijze werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS. 26 juni 2014 nr. 227 900). Een specifieke motivering die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, is vereist (RvS 26 juni 2013 nr. 272.898).

Aangezien verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft, dient er aan strenge motiveringsvereisten voldaan te zijn. Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht dient te worden opgevat.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing hier geenszins aan voldoet.

Immers stelt DVZ dat verzoeker “niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven”.

Echter verbleef verzoeker minder dan twee maanden in België.

Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker in Polen een verblijfsrecht had en heeft. Met deze verblijfskaart is hij toegelaten tot arbeid in Polen (stuk 2). Op het ogenblik van de controle had verzoeker zijn paspoort niet bij, maar hij heeft wel degelijk een geldig paspoort (stuk 5).

Verzoeker geloofde zijn Poolse werkgever toen deze hem stelde dat hij in België kon werken zonder problemen.

Het is dan ook geloofwaardig dat verzoeker veronderstelde dat hij met zijn verblijfskaart in elk EU land mocht werken. Hem was nooit verduidelijkt dat hij dit niet mocht.

Verzoeker beseft retrospectief dat hij op illegale wijze in België leefde en werkte. Echter is het opgelegde inreisverbod een buitenproportionele reactie op zijn onwetendheid.

Bij de genomen beslissing werd geen rekening gehouden met zijn Pools verblijfsrecht en het feit dat hij door zijn werkgever naar hier gebracht werd.

Bovendien blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13 septies) dat gepaard gaat met de bestreden beslissing, dat verzoeker geen termijn verkreeg om het grondgebied te verlaten en werd vastgehouden en teruggeleid vanwege het risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1 § 1,11° en §2 Verblijfswet:

“11 ° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

§ 2. Het In paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met allé omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”

In casu verwijst de bijlage septies naar:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”

Voor 3° wordt in casu dezelfde motivering gebruikt als voor 1°, namelijk dat verzoeker zijn verblijf niet tijdig in orde heeft gebracht. Daarnaast wordt ook gewezen op de illegale tewerkstelling van verzoeker.

Echter herhaalt verzoeker dat hij geloofde dat hij dit wel mocht.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 § 2 van de Verblijfswet. Het risico op onderduiken dient actueel en reëel te zijn, en vastgesteld te worden na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Er moet derhalve rekening gehouden worden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, om te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld staan, aanwezig zijn (Pari. St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Verzoeker verwijst ook naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017:

“De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat allé omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen

van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.”

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (*Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat er niet voldoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Polen met toegang tot de arbeidsmarkt.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat er niet eens sprake is een veroordeling is. Het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet veroordeeld is, wordt niet in aanmerking genomen.

Er werd niet onderzocht of verzoeker strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Van een individueel onderzoek is met andere woorden geen sprake. DVZ motiveert dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. Een individueel onderzoek van de situatie van betrokkene is echter steeds noodzakelijk inzake de beoordeling aangaande het gevaar dat betrokkene zou kunnen onderduiken (*HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41*).

Het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie preciseert dat automatismen moeten vermeden worden en dat in elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van het risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen.

Hogervermeld artikel 1 § 2 Verblijfswet bevat aldus een objectief element (in wetgeving vastgestelde criteria) en een subjectief element (individueel onderzoek van het geval).

Verzoeker stelt dat er hoe dan ook geen rekening gehouden werd met de individuele omstandigheden van het dossier. Louter werd er een verwezen naar het zwartwerk en het niet trachten zich te regulariseren op een wettelijk voorziene manier.

Minstens werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het geval van verzoeker. Immers heeft verzoeker een verblijfsrecht in Polen waarmee hij toegang krijgt tot de Poolse arbeidsmarkt.

Hij werd door zijn bedrijf naar België gestuurd om te werken en was ervan overtuigd dat zijn werkgever alle documenten in orde had gebracht.

Voor het risico op onderduiken wordt verwezen naar het gegeven dat de betrokkene niet zou hebben meegewerkt met de overheden.

Om verzoekers “gebrek aan medewerking met de overheden” te motiveren wordt de beslissing als volgt gemotiveerd: “betrokkene was aan het werk zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart”.

Verzoeker meent dat, zelfs indien Uw Raad zou oordelen dat er onomstotelijke bewijzen bestaan van verzoekers vermeende zwartwerk, dit nog niet betekent dat verzoeker een gebrekkig medewerking heeft verleend aan de overheden.

Bovendien blijkt dat verzoeker steeds medewerking verleende aan de overheden en zich niet heeft verzet tegen repatriëring (stuk 6).

Enkel op basis van voormelde elementen toont de DVZ niet aan dat er een reëel en actueel risico bestond dat verzoeker zich zou onttrekken aan de verwijderingsmaatregel.

Het quasi louter verwijzen naar de wetsartikelen volstaat alleszins niet om aan te nemen dat er in casu een reëel en actueel risico bestaat dat verzoekster zich zou onttrekken.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve vereisten (objectief en subjectief element).

De beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Derhalve vindt er een schending plaats van artikel 1 § 2 juncti artikel 74/11 Verblijfswet, van de materiële motiveringsplicht, en het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met de Poolse verblijfsvergunning in de bestreden beslissing. Echter was DVZ wel op de hoogte van deze verblijfsvergunning (stuk 3).

Overeenkomstig artikel 1, 8° Verblijfswet wordt een inreisverbod wordt gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6 Terugkeerrichtlijn.

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van allee taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meetwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.” (eigen benadrukking)

In deze situatie blijkt geenszins dat DVZ zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat - zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat - moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Polen.

Er dient aldus te worden aangenomen dat de verwerende partij bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij beschikte over een Poolse verblijfstitel.

Enig overleg met de Poolse autoriteiten voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod blijkt ook geenszins.

Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd “voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

DVZ heeft blijkbaar willen aangeven dat indien verzoeker beschikt over de documenten om zich naar Polen te begeven het inreisverbod dan enkel nog geldt voor België.

UW Raad heeft eerder verduidelijkt dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en lidstaten zich dienen te onthouden van het opleggen van nationale inreisverboden (RvV nr. 191 382 van 4 September 2017).

DVZ heeft niet zorgvuldig gehandeld door geen rekening te houden met de verblijfsvergunning in Polen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Derde onderdeel,

Tot slot is de beslissing buitenproportioneel.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt zoals eerder uiteengezet de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht in de Schengenzone en was maar twee maanden in België.

DVZ heeft een onbillijke situatie voor verzoeker gecreëerd.

Het inreisverbod is gebaseerd op het gedrag van de betrokkene, die als een “gevaar” voor de economische en sociale belangen van de Belgische Staat werd beschouwd omdat hij op heterdaad werd onderschept wegens illegale arbeid.

Aangezien verzoeker niet is veroordeeld, geniet hij een vermoeden van onschuld en kan hij niet als een gevaar voor de economische belangen worden beschouwd.

Bovendien heeft verzoeker meegewerkt met de diensten en heeft hij zich op geen enkel ogenblik verzet tegen zijn repatriëring.

Er werd niet onderzocht of verzoeker strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Van een individueel onderzoek is met andere woorden geen sprake. DVZ motiveert dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

De duur van het door DVZ aan verzoeker opgelegde inreisverbod van twee jaar is dan ook buitensporig en volstrekt onevenredig.

In dat opzicht dient opnieuw te worden benadrukt dat verzoeker steeds te goeder trouw is geweest en dat hij wegens een onwetendheid in deze situatie is beland.

Daar hij steeds heeft meegewerkt met de instellingen, had hem de kans moeten worden gegeven het land te verlaten zonder een inreisverbod te verkrijgen.

Immers ontnemt DVZ verzoeker nu de kans om op een legale manier naar België terug te keren wanneer hij dat zou wensen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende te beschouwen is, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel.

2.5. Het bestreden inreisverbod vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. *In casu* blijkt dat op 30 januari 2023 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van twee jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene werd aangetroffen bij een controle van de RVA op een bouwwerf. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (PV zal worden opgesteld door de RVA).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds december 2022 in België verblijft om te werken voor een Poolse firma.

Betrokkene verklaart dat hij noch in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Hij weet niet waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België, noch familie in België. Het gezin van betrokkene woont in zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oezbekistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van twee jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven alsook omdat zij betrappt werd op een bouwwerf terwijl zij niet in bezit is van een arbeidskaart of single permit en zij aldus niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De verwerende partij acht het, gelet op de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name de vaststelling dat zij geen persoonlijke belangen op het Belgische grondgebied heeft zoals familie en er ook geen redenen zijn om niet terug te keren naar het herkomstland, *in casu* dan ook proportioneel om een inreisverbod van twee jaar op te leggen aan verzoekende partij en dit in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

2.7. Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij niet op illegale wijze in België verbleef moet worden vastgesteld dat uit het verslag van FEDPOL van 30 januari 2023 blijkt dat zij door de RVA (Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) aangetroffen werd op een bouwwerf waarbij zij verklaarde te werken in België. Zij kon enkel een Poolse verblijfskaart voorleggen op dat moment. Bij haar aantreffen was verzoekende partij bijgevolg tevens niet in het bezit van een geldig paspoort. Verzoekende partij was aldus op het moment van haar aantreffen niet in het bezit van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten om legaal in het Rijk te kunnen verblijven. Immers is het document - de Poolse verblijfskaart van verzoekende partij dat het model betreft conform verordening (EU) 2017/1954 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2017 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1030/2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfstitels voor onderdanen van derde landen - op zichzelf zonder geldig paspoort geen reisdocument in de zin van artikel 6 van de Schengengrenscore en dus op zichzelf geen document in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet. Het beschikken over een Poolse verblijfstitel neemt niet weg dat voor binnenkomst en verblijf in België eveneens een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel vereist is. De Poolse verblijfstitel stelt verzoekende partij immers vrij van de verplichting om over een visum te beschikken, doch niet van de verplichting om een geldig paspoort te hebben. Haar betoog dat zij nog maar twee maanden in België verbleef, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door na het treffen van de bestreden beslissing wel een geldig Oezbeeks paspoort voor te leggen slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij op het moment van haar aantreffen op 30 januari 2023 niet in bezit was van haar paspoort.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat hoe dan ook, voor zover aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij op het moment van haar aantreffen wel op legale wijze in het Rijk verbleef, dit geen afbreuk doet aan de evenzeer determinerende vaststelling dat zij werd aangetroffen op een bouwwerf zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. Het gegeven dat zij als derdelander met een Poolse verblijfskaart toegelaten is tot arbeid in Polen maakt geenszins dat zij daarom *ipso facto* ook toegelaten is tot arbeid in België zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat zij is vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een arbeidskaart of single permit. Haar - overigens blote - argumentatie dat zij door haar werkgever werd misleid kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat zij door haar illegale tewerkstelling in België de economische en sociale belangen schaadt.

Dat voorts geen rekening zou gehouden zijn met haar Pools verblijfsrecht kan evenmin overtuigen. Immer verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins om haar verblijfsrecht in Polen uit te oefenen. Zo stelt de bestreden beslissing: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* Met haar betoog dat geen louter nationale inreisverboden in beginsel kunnen afgeleverd worden, gaat de verzoekende partij voorts voorbij aan artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet dat met de wet van 24 februari 2017 (B.S. 19 april 2017) vervangen werd als volgt: *“inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”*, waarbij uit de voorbereidende werken inzake artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet ook blijkt dat een inreisverbod tot België kan worden beperkt: *“Daarnaast worden de onderdanen van derde landen, gelet op hun verblijfsstatus die zij in een andere lidstaat zouden hebben verworven, niet noodzakelijk verwijderd van het grondgebied van de Europese Unie. Het is ook mogelijk dat het inreisverbod tot België wordt beperkt.”* (Parl. St., Kamer, 2016-17, doc 54, 2215/001, p. 9).

Zoals duidelijk blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft de verwerende partij een terugkeer naar Polen beoogd en werd verzoekende partij ook effectief gerepatrieerd naar Polen. Verzoekende partij kan *in casu* niet dienstig verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn nu niet blijkt dat de opgelegde terugkeer naar Polen een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn is (cf. HvJ, C-673/19 van 24 februari 2021: “*Overeenkomstig artikel 3, punt 3, van die richtlijn houdt “terugkeer” in dat de onderdaan terugkeert naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een derde land waarnaar deze onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar hij wordt toegelaten. (...)”*.) zodat ook niet blijkt dat het opgelegde inreisverbod, dat enkel geldt voor België, gegeven in navolging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2023, onder de Terugkeerrichtlijn valt.

Daarenboven toont de verzoekende partij met haar verwijzing naar de Terugkeerrichtlijn ook geenszins aan dat het Unierecht, in de thans voorliggende situatie, verbiedt om een inreisverbod met nationale dimensie op te leggen.

Immers, artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt: “*inreisverbod*: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit.”

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven.

Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (“lex specialis”). (eigen onderlijning)

Bijgevolg blijkt dat, zelfs indien de verwerende partij een inreisverbod met EU-brede werking had getroffen, *quod non in casu*, een overlegprocedure was gestart en de overlegprocedure als resultaat zou gehad hebben dat Polen de verblijfsvergunning niet intrekt – dit niet betekent dat er geen nationaal inreisverbod meer kan opgelegd worden. De eventuele beslissing van de Poolse autoriteiten om de

verblijfsvergunning te behouden zou enkel met zich meebrengen dat de signalering *ter fine* van weigering van toegang tot het grondgebied van de lidstaten moet worden ingetrokken en indien de lidstaat het nodig vindt, de derdelander op haar nationale signaleringslijst op te nemen (cf. HvJ, 16 januari 2018, C-240/17, overweging 54). De Raad benadrukt voorts nogmaals dat het *in casu* gaat om een inreisverbod dat enkel geldt voor België en derhalve ook niet blijkt dat er een signalering *ter fine* van weigering van toegang tot het grondgebied van de lidstaten werd gedaan.

Waar zij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat aan deze rechtspraak geen precedentswaarde kleeft.

Haar betoog voorts inzake het risico op onderduiken is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 januari 2023. Het stond de verzoekende partij vrij om deze beslissing aan te vechten, hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Aangezien de bijlage 13septies niet de *in casu* bestreden beslissing is en de verwerende partij in het bestreden inreisverbod niet nogmaals moet motiveren waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven maar zich kan beperken tot de vaststelling dat dit zo is, is het betoog van verzoekende partij *in casu* niet dienstig om de onwettigheid van het bestreden inreisverbod aan te tonen.

Het argument dat zij (nog) niet veroordeeld is voor de illegale tewerkstelling doet evenmin afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij betrapte werd op werken zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er immers niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Dat zij voorts heeft meegewerkt aan haar repatriëring doet evenmin afbreuk aan de pertinente vaststellingen omtrent haar illegale tewerkstelling, dit nog naast de vaststelling dat haar medewerking zich heeft voorgedaan na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij daar bijgevolg geen rekening kan mee houden bij het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Gelet op voorgaande bespreking kan de verzoekende partij hoegenaamd niet gevolgd worden als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met alle relevante feitelijkheden die haar zaak kenmerken en op disproportionele wijze zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER